

Credință

TeodoraTeo

În iadul din sufletul meu,
Trimite lumina ta, Doamne,
Și-ajută-l să iasă din el,
Din ierni, din furtuni și vârtoare.

Nicicând nu mi-am dorit mai mult să te găsesc,
Ori mai cu patimă și cu ardoare,
Aș fi dat orice să Te-ntâlnesc,
Dar nu aveam deschise-altare.

Când zorii zilei se arată
Ajung din nou în vechiul timp stingher
Și amintirile îmi râd în față:
Nu ești decât un punct în timpul efemer.

Poate că nu te-aș fi trădat,
De n-ar fi fost nici Iuda, nici Iisus,
Doar ei mi-au dat de înțeles
Ce-nseamnă al cocoșilor cântat...

Și cum mai sună pașii pe alei,
Încremenirea dimineții tulburând
Doar eu, nici om, nici sfânt și nici strigoi
Mai bat aceste drumuri ne-ncetat.

Lucirea de cristal a zilei
Deasupra mea s-a-ntunecat
Căci liniștirea azurului de sticlă
Nu poate sta deasupra iadului întunecat.

*

Drumul spre mare-a pierit
s-a-ndoit, a rămas în urmă.
L-a topit noaptea adâncă din noi.
Cu o sete profundă

Oameni noi se ivesc în mașini,
Călătoresc spre alte-orizonturi,
ape mari, păduri, dealuri și ploi
Ne așteaptă și ne îmbie.